Tizenkettedik üzenet

Sámuel első és második könyvében szereplő öt főbb alaknál meglátható szellemi alapelvek, életleckék és szent figyelmeztetések a jó föld élvezetével kapcsolatban

Igeolvasmány: 1Sám 2,27-30. 35; 3,21; 12,3-5. 23; 18,1-4; 23,16-18; 9,1-2. 17; 13,13-14; 15,19. 23; 16,1. 12-13; 30,6b-10; 26,19b; 2Sám 11,1-27

I. Éli alatt a régi ároni papság megkopott és leáldozóban volt (2,12-30), és Isten egy új kezdetre vágyott az örökkévaló ökonómiája megvalósításához:

A. Mindannyiunknak el kell utasítanunk bármi kopottságot, régiséget, langymelegséget és büszkeséget, és az Úrral üresnek, nyitottnak, frissnek, újnak, élőnek és fiatalnak kell magunkat megtartani; egynek kell lennünk az Ő arra irányuló vágyával, hogy egyek legyünk Krisztussal, megteljünk Krisztussal, és Krisztus elfoglaljon minket, hogy Krisztust éljük Krisztus Teste organikus felépítéséért – Jel 3,15-22; Lk 18,17; Fil 3,7-14; Gal 1,15-16; 2,20; 4,19; Ef 4,16.

B. Éli napjaiban Isten szava ritka volt; Isten beszéde majdnem elveszett (1Sám 3,1); a papságban az első dolog, amit egy papnak meg kéne tennie: Isten nevében beszélni (2Móz 28,30); egy papnak olyan embernek kell lennie, aki bensőséges Istennel, egy Istennel, ismeri Isten szívét, és kibeszéli Isten örökkévaló ökonómiájának az egyedülálló és egészséges tanítását (1Tim 1,3-4; 6,3).

C. Éli megtanította Sámuelnek, hogy mondja az Úrnak, „Szólj, Jehova, mert hallja a Te szolgád"; ahhoz, hogy az Úr nevében szóljunk, és egyek legyünk Vele az Ő örökkévaló ökonómiája véghezviteléhez, először nagy becsben kell tartanunk és figyelemmel kell hallgatnunk az Ő beszédét, hogy ismerhessük az Ő vágyát és preferenciáját – 1Sám 3,9-10. 21; Ésa 50,4-5.

D. Éli nem ügyelt a papságra annak során, hogy lazán fegyelmezte a két gonosz fiát (1Sám 2,28-29); ez okozta az ő története befejeződésének tragédiáját, a jó földből való élvezetének véget érését és a papság elhalványulását az isteni kijelentésben, vagyis az Isten nevében való beszédben; ma meg kell tanulnunk Élitől, hogy nagyra becsüljük azt, amit Isten nekünk adott az Ő helyreállításában.

II. Sámuel hű volt Istenhez az összes Istentől kapott státuszában és hivatalában:

A. Lévitaként Istent szolgálta az egész életében; nazireusként az odaszánását elégtelenség nélkül megtartotta (35. vers); pap-prófétaként őszintén szólt Isten nevében, és elindította a prófétaságot az isteni kijelentésben elhalványuló papság lecserélésére; bíraként hű volt Istenhez és jogos az emberekhez – befejezte a bíraságot és bevezette a királyi uralmat azért, hogy átváltsa a korszakot Isten ökonómiája betöltéséhez.

Tizenkettedik üzenet (folytatás)

B. Olyan emberként, aki együtt munkálkodott Istennel az Ő ökonómiája véghezviteléért (Jn 5,17; 2Kor 6,1a), Sámuel Jehova prófétájául rendeltetett, hogy az Ő nevében szóljon azáltal, hogy hallja az Ő szavát (1Sám 3,9-10. 20-21); állandóan gyakorolni kell magunkat, hogy legyen fülünk meghallani, „mit mond a Szellem a gyülekezeteknek" (Jel 2,7); továbbá követnünk kell Mária példáját, aki „leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét" (Lk 10,38-42 [Magyar Biblia Tanács]):
   1. Mária az *Úr Jézus* lábához ült le, nem pedig valaki más lábához; nincs jobb módszer, mint pillanatról pillanatra az Őhozzá jönni, és szeretni Őt, imádni Őt, szüntelen közösséget folytatni Vele és megmaradni az Ő jelenlétében.
   2. Mária az Úr *lábához* ült le; alázatos pozícióba helyezte magát, hogy hallja az Úr beszédét, és elfogadja az Ő áldását; az alázatosság nem saját magunknak a lebecsülését jelenti; az alázatosság azt jelenti, hogy semmibe vesszük magunkat, megtagadjuk magunkat, és semminek tekintjük magunkat.
   3. Ő *leült*; azoknak, akik annyira elfoglaltak, hogy eltérülnek az Úr jelenlététől, elkalandozó értelmük és ingadozó gondolataik vannak; meg kell állítaniuk magukat azért, hogy napi rendszerességgel időt töltsenek az Úrral.
   4. Ő *hallgatta az Úr beszédét*; a beszédek, amelyeket az Úr szól nekünk, szellem és élet (Jn 6,63); az, hogy az Úr beszédét hallgatta, lehetőséget nyújtott az Úrnak arra, hogy átadja Magát neki és kitöltse Magát belé, hogy így ő elnyerhesse Magát az Urat.

C. Sámuel az egész életében a legteljesebb mértékben élvezte az osztályrészét a jó földből; így újtestamentumi értelemben azt mondhatjuk, hogy nem volt elégtelenség a Krisztus-élvezetében; Sámuel történetében az egyetlen elégtelenség az volt, hogy a két fiát bírának nevezte ki Izrael fiai között – 1Sám 8,1-3:
   1. Sámuel fiainak méltánytalan útjai ellentétben álltak az atyjuk egész életében tiszta és becsületes útjával (12,3-5. 23), és okot adtak Izrael népének arra, hogy megkérjék Sámuelt egy király kijelölésére, hogy ítéljen felettük, ahogy minden népnél szokás (8,1-7); így Sámuel fiait nem szabad bírának gondolni Izrael népe között (Csel 13,20), és Sámuelt, az atyjukat, kell az utolsó bírának tekinteni.
   2. Emberileg Sámuel hibát követett el ebben, de ez a hiba segített Istennek a népe között a helyzetet kezelni úgy, hogy bevezesse a királyi uralmat az Ő ökonómiája beteljesítéséért.

III. Jonatán szerette Dávidot, szövetséget kötött vele, és előre megmondta, hogy Dávid lesz a király, és a királyság az ő királysága lesz – 1Sám 18,1-4; 19,1-7; 20,8. 14-17. 41-42; 23,16-18:

Tizenkettedik üzenet (folytatás)

A. Saul szándéka az volt, hogy a királyságot megőrizze Jonatán számára; Jonatán azonban nem volt kész a királyság átvételére, hanem elismerte, hogy Dávidnak kell a trónon lennie.

B. Jonatánnak beszélnie kellett volna erről az atyjának, majd pedig el kellett volna hagynia az atyját, hogy Dáviddal legyen; a tipológiában Jonatánnak Dávid követése azt jelképezte volna, hogy mi ma Krisztust követjük, és megadjuk Neki az első helyet – Kol 1,18b; Jel 2,4.

C. Jonatán elvesztette az Isten által megígért jó földön az osztályrésze helyénvaló és megfelelő élvezetét, mert atyja iránti természeti kötődése következtében elbukott abban, hogy Isten akarata szerint Dávidot kövesse; habár Jonatán felismerte, hogy Dávid király lesz, az atyjával maradt, és ennek tragikus eredményeként ugyanazt a sorsot szenvedte el, mint az atyja, és csatában meghalt vele – 1Sám 31,2-6.

D. Jonatán Saul és Dávid között állt; egy olyan ember volt, aki két szolgálat között állt; a második szolgálatot kellett volna követnie, de amiatt, hogy az első szolgálattal való kapcsolata túl mély volt, nem tudott elszabadulni:

1. Minden korban az Úrnak vannak különleges dolgai, amelyeket meg akar valósítani; megvannak a saját helyreállításai és a saját munkái, amelyeket el kell végeznie; az a bizonyos helyreállítás és munka, amelyet Ő elvégez egy korban: annak a kornak a szolgálata – vö. 1Móz 6,13-14.
2. Dávid az ő korának egy szolgálója volt annak a kornak a szolgálatával (Csel 13,21-22. 36a); az Ótestamentumban Noénál volt az akkori kor szolgálata a bárka megépítésére, Mózesnál volt az akkori kor szolgálata a szent sátor megépítésére, valamint Dávidnál és Salamonnál volt az akkori kor szolgálata a templom megépítésére.
3. A kor szolgálója a kor szolgálatával különbözik a helyi szolgálóktól; Luther volt az ő korának szolgálója, és Darby szintén a korának szolgálója volt; ahhoz, hogy utolérjük a jelenkor szolgálatát, szükségünk van a látás meglátására; Mikál Dávid felesége volt, mégsem látott semmit; egyedül Dávid külső állapotát látta, és nem tudta elviselni azt; ennek eredményeként hátramaradt – 2Sám 6,16. 20-23.
4. Az Újtestamentumban az Úr Jézus szolgálata a gyülekezetnek mint Krisztus Testének a felépítése (Mt 16,18); az Úr mennybemenetelében létrejött sok tehetséges személynek csak egy szolgálata van, vagyis az, hogy Krisztussal szolgáljanak Krisztus Testének, a gyülekezetnek a felépítéséért; ezt a felépítést nem közvetlenül a tehetségesek végzik el, hanem azok a szentek, akiket a tehetségesek tökéletesítettek (Ef 4,11-12. 16).

Tizenkettedik üzenet (folytatás)

5. Isten építő szolgálatában ott vannak azok, akik élen járnak abban a szolgálatban minden korban; bárcsak kinyitná az Úr a szemeinket, hogy meglássuk, ameddig emberi lények vagyunk, keresztyéneknek kéne lennünk; ameddig keresztyének vagyunk, be kéne lépnünk az Úr szolgálatába abban a korban.
6. Isten irgalma, hogy egy ember megláthatja a szolgálatot, és kapcsolatba kerülhet azzal, mégis egészen más dolog felbátorodnia a korábbi szolgálatok elhagyásához és az Isten jelen szolgálatába való belépéshez – vö. 1Sám 14,1-46; 2Sám 6,16. 20-23.
7. A kor szolgálata a jelenvaló igazsággal szolgál Isten népének; a 2Péter 1,12-ben *a jelenvaló igazság* „naprakész igazság"-nak is fordítható; az Úr minden munkásának tudakozódnia kell Isten előtt, hogy mi a jelenvaló igazság – Mt 16,18; Ef 4,15-16; Jel 2,7. 11. 17. 26-29; 3,5. 12. 21; Zsolt 48,2; Jel 19,7-9; 21,2.

IV. Sault Isten választotta ki és Sámuel kente fel Izrael királyává – 1Sám 9,1-2. 17; 10,1. 24:

A. Saul legalább kétszer nem engedelmeskedett Isten szavának, úgyhogy elvesztette a királyi uralmát és a királyságát (13,13-14; 15,19. 23; 28,17-19); amikor Saul nem engedelmeskedett Istennek az 1Sámuel 15-ben, akkor valójában fellázadt Őellene.

B. Ebben a fejezetben Sámuel azt mondta Saulnak, „Mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés" (23a. vers); varázslást gyakorolni nem más, mint gonosz szellemekkel kapcsolatban lenni; amit Saul tett azzal, hogy Isten ellen lázadt, olyan volt, mint a varázslásnak bűne; nem rendelte alá magát Istennek, és valójában Isten ellenségévé lett; ennek eredményeként elvesztette a királyi uralmát.

C. Saul tragikus vége teljesen amiatt következett be, hogy nem helyénvalóan viszonyult Isten ökonómiájához; Isten – miután fel akarta építeni a királyságát a választott népe között – bevitte Sault az Ő ökonómiájába, de ahelyett, hogy részt vett volna Isten ökonómiájában és együttműködött volna vele, Saul önző volt, és elbitorolta Isten királyságát, hogy a saját monarchiáját építse fel; meg volt telve a királyi uralom gondolataival, beleértve a gondolatokat arról, hogy a fia hogyan fog az örökébe lépni – 20,31.

D. Ebben Saul önző és a lehető legnagyobb mértékben helytelen volt; végül Isten lemondott Saulról és megtagadta őt, elszakítva tőle a királyságot (15,28); mivel Isten lemondott Saulról, egyedül maradt, mint egy árva – nem volt segítségnyújtás a számára, amikor jött a baj.

E. Saul önzősége miatt a filiszteusok elleni harcban Izrael népe vereséget szenvedett, lemészárolták őket, valamint Sault és a fiait megölték; Saul

becsvágya, hogy magának és a fiának nyerje el a királyságot, a Dávidra való féltékenységével együtt, elkobozta és véget vetett az Isten által megígért jó föld élvezetének a számára – 20,30-34.

F. Saulnak, a három fiának és a fegyverhordozójának az együttes halála Isten tisztességes ítélete volt azon, aki fellázadt Ellene, bitorolta Őt és az Ő ellenségévé lett (1krón 10,13-14); Saul tragikus végéből meg kellene tanulnunk a hústestünk megfeszítésének és az önzőségünk – az önös érdekünk és haszonlesésünk – megtagadásának leckéjét (Gal 5,24; Mt 16,24; Fil 2,3).

G. A beszámoló Saul szörnyű végéről egy erős figyelmeztetés mindazok számára, akik Isten királyságában szolgálnak, hogy ne végezzenek különálló munkát Isten királyságán belül, vagy semmivel se éljenek vissza a királyságban; nem szabad olyannak lennünk, mint Saul – ne próbáljunk meg felépíteni egy „monarchiát" a magunk számára; hanem mindannyiunknak egy egyedülálló munkát kell végeznünk Isten királyságának, Krisztus Testének a felépítésére – 1Sám 31,1-13.

V. Dávidot Sámuel által Isten választotta ki és kente fel Izrael királyává – 16,1. 12-13:

A. Miután Dávid megölte Góliátot, Izrael asszonyai Saulnál magasabb rangúnak dicsérték őt (18,7), de Dávidnál nem volt utalás arra, hogy ez büszkévé tette, vagy hogy a királyi uralomra becsvágyóvá lett; amikor Dávid Saul üldözésének a próbája alatt állt, bebizonyosodott róla, hogy a helyes személy Isten ökonómiája véghezvitelére Isten földi királysága megalapítása által.

B. Amikor Dávid Saul üldözése alatt állt, volt két esélye Saul elpusztítására, de Dávid nem akarta ezt megtenni az abbeli istenfélelme miatt, hogy Saul Isten felkentje volt; ez azt mutatja, hogy Dávid jó rendet tartott fenn Isten királyságában – 24. és 26. fejezet; vö. Róm 12,3.

C. Kétségtelenül Dávid sokat tanult azt illetően, hogy ne bosszulja meg, hanem tagadja meg magát Isten célja betöltéséért, annak alapján, hogy ő Isten szíve szerinti ember volt – 1Sám 13,14a.

D. Dávid Izrael egy valódi gyermekének a jellegzetes mintapéldája a jó föld élvezetében, amit Isten ígért meg és adott oda az Ő választott népének; bízott Istenben, és Istennel járt az Ő szuverenitása szerint, valamint minden próbatételében az Ő vezetése és utasítása szerint; Dávid arra számított, hogy megmarad a jó földön, részesedve Isten örökségében és szolgálva Őt – 17,36-37; 23,14-16; 30,6b-10; 26,19b.

E. Az őszinte bizalma Istenben és a hű járása Istennel teljesen alkalmassá tette Dávidot a jó föld élvezetére egy magas szinten, sőt, az Isten szíve szerinti királyi uralomig egy királysággal együtt, amely Isten földi királyságává vált; Dávid egy volt Istennel; ami az övé volt, Istené volt,

és ami Istené volt, az övé volt; neki és Istennek csak egy királysága volt; egy ilyen személy a lehető legnagyobb mértékben élvezte a jó földet, amely Krisztust jelképezi.

F. Saul halála után „sok ideig tartó hadakozás lett a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind feljebb-feljebb emelkedik és erősbödik; a Saul háza pedig alább-alább száll és fogy" (2Sám 3,1); Dávidot Isten megerősítette királyként az ő királyságával, ami felmagasztaltatott Isten népéért, Izraelért (5,6-25); továbbá, „Dávid pedig folytonosan emelkedék és növekedék, mert Jehova, a seregeknek Istene volt ővele" (10. vers); ez azt mutatja, hogy Dávid rendelkezezett Isten jelenlétével.

G. Ha bármi dologban nincsen meg az a belső érzetünk, hogy velünk van az Úr, akkor óvatosnak kell lennünk, és újra kell gondolnunk az utunkat (1Sám 16,14); az Úr helyreállító munkájában valahányszor teszünk valamit, gondoskodnunk kell az Úr jelenlétének érzetéről; mindannyiunknak meg kell tanulnunk a leckét, hogy törődjünk két dologgal: Isten belső jelenlétével és a környezetünkben lévő külső megerősítéssel (vö. 2Sám 5,11-12).

H. Mindannyiunknak tanulnunk kell Dávidtól a negatív és a pozitív oldalról is; a hústest vágya egy lehengerlő elem, amely elpusztíthat minket; ha egy ilyen istenes embert mint Dávidot el lehetett csábítani, hogyan menekülhetünk mi? – 11,1-27; vö. 2Tim 2,22; 1Kor 6,13. 18:

1. Függetlenül attól, hogy mit értünk el a szellemi törekvésünk során, bármelyikünk számára lehetséges ilyen bűnt elkövetni; ezt a beszámolót Isten jelenlétében komolyan kellene olvasnunk; ez a beszámoló arra figyelmeztet minket, hogy a hústestnek való engedékenység, súlyos dolog; Dávidot egyszerűen egy gyors pillantás megkísértette, utána pedig nem sikerült magát korlátoznia.
2. Az összes szentnek, különösen a fiataloknak, kutatnia kell a szívét, és egy erős szívbeli határozatot kell meghoznia, hogy soha ne menjenek a hústestnek való engedékenység útjára (Bír 5,15-16); azt kell mondanunk, „Úr Jézus, szeretlek, szükségem van Rád, és elfogadlak Téged"; ha ezt mondjuk, Ő lesz a Megmentőnk és a dinamikus megmentésünk; a pneumatikus Krisztusként Ő meg fog menteni, meg fog őrizni és meg fog védeni minket ennek a kornak a beszennyezésétől, hogy így megőrizhessük a dicsőséget, amit elértünk.

© 2021 Living Stream Ministry